

Finálový večer Notování pod Vyšehradem předčil všechna má očekávání a to i přes fakt, že s konečným výsledkem jsem se tentokrát vnitřně neshodl.

Po skončení závěrečného klání jsem bloumal Prahou a opět šel pozdravit hrad, který se tyčí nad Trojickou ulicí i s P-klubem a celé soutěži dává vznešeně jméno. Někde v tomto okamžiku se můj prvopočáteční abstraktní pocit nadšení a euforie začal pozvolna rozkládat v úvahách a prvních duševních poznámkách, z nichž nyní píši tuto reportáž. Rozhodl jsem se zaujmout mírně retrospektivní pohled, byť to může působit trochu jako klišé, jenže vstupujete-li, byť i jako divák, do samotného finále s řadou otázek a očekávání, je těžké se ubránit.

U **Tamaralu** jsem doslova v přímém přenosu sledoval jejich tvůrčí cestu za hledáním sebe sama. Původně duo se během zimy a jara rozrostlo na pětičlennou posádku stejné hudební lodě. Otázkou zůstává, zdali to bylo ku prospěchu věci. Rozvinutí hudební myšlenky o kontrabas a sadu různých perkusí celkově zhutnilo zvuk, což dle mého názoru i přes technicky vysokou úroveň muzikantů vzalo této hudbě trochu duši, neboť pro mne bylo základní devizou jejich tvorby komorní vyznění. Můžu jen doufat, že finálové nudné vystoupení bez náboje není konečným výsledkem transformace.

Dana Houdková s hostující **Stejnou krví** vybočila z kolejí eroticky podbarveného humoru a pokusila se zaujmout vážnější polohou své tvorby, což se mi jaksi nehodilo do obrázku rozdováděné a neukázněné rebelky, do níž se, minimálně na koncertech, stylizuje. Teprve o týden později, během hodinového koncertu v rámci festivalu Vyšehraní, jsem jí dokázal uvěřit i vážné písně, a to zejména díky vyváženému poměru mezi oběma polohami.

Nejstabilnější výkony ve všech kolech předvedl **Fajnbeat**. Svým způsobem je tahle kapela trochu konzervativní a sází na jistotu. Tak i ve finálovém večeru zazněly stejné písně jako v předchozích kolech a zatím mohu konstatovat, že se mi stále neoposlouchaly.

Ani **Netřísk** s temně znějící kombinací violoncella, baskytary, houslí a kytary nezměnil ve finále svůj playlist. Změna přišla ale na postu zpěváka, kde Zdeněk Smolík (Bodlo) zastoupil chybějícího Petra Cerovského. S přibývajícimi koly se mi i tahle kapela začíná dostávat pod kůži, i přes fakt, že se zvyšující se konkurencí malinko ztrácela na náboji, což dohání zajímavými zemitými texty Zuzany Vajnerové, plnými neotřelých rýmů.

Hudba **Bob a Bobků** se vyznačuje výraznými melodiemi, lehce pochopitelnými texty, neobvyklou zvukovou paletou nástrojů, která působí osobitě a dodává kapele charisma. Avšak v jediném bodě kapela standart nenaplňuje, ač jinak je nadprůměrná i co do náboje. Po všechny soutěžní večery (i týden po finále na Vyšehraní) bylo v jejich vystoupení až příliš mnoho slyšitelných technických chyb (falešné vokály, rozladěné flétny). Přehlédnout se to dá jednou, ale počtvrté za půl roku už mě to od živého poslechu bohužel odrazuje.

Nejpůsobivější vystoupení dle mého odehráli **Půl dechu do měchu**. Rozvířili stojatou hladinu nálad předchozího kola a pestrými barvami, nápaditými vyhrávkami i úskoky z vážné polohy do humoru jasně dali najevo, že si s hudbou umí hrát a pohladit po duši a přitom nepůsobit roztříštěně.

Zásadní podíl na mém dobrém pocitu z koncertu loňského vítěze, chodovského **Bodla**, bych připsal zpěvákovi Zdeňku Smolíkovi. Citlivým přístupem k emocím a schopností zdobit svůj hlas pěveckými perličkami dodal vášnivý nadhled písním, které leží na pomezí bluegrassu a folku.

Soutěžní částí průvodním slovem provázal Jeroným Lešner, který publikum nejednou rozesmál vtipnou průpovídkou. Nakonec ustál i experimenty jednotlivých interpretů s nástroji a nečekaným rozrůstáním jejich řad, při nichž vypadal jen mírně překvapen.

Změny v sestavách kapel a vyšší tempo, v němž celý pořad probíhal, trochu zavařil i zvukařskému týmu z agentury Kubahudba -Vojtovi Samohelovi a Jakubu Moravcovi, kteří se ve vzniklou situaci nakonec poprali jen s několika drobnými písknutími.

Mohl bych tenhle večer skutečně přechválit, až by to znělo značně pateticky. Berte tedy za fakt, že ve finále hrály kapely, jejichž úroveň je již nad rámcem začátečnických amatérských pokusů a tu negativní kritiku ode mne vezměte jako poukázání, že vývoj je pořád ještě možný a vlastně i nutný. A to, že jsem se s Pořadatelskou radou a diváckým hlasováním razantně neshodl, je prostě jen otázka jiného vkusu a aktuální nálady, která u mne ten večer směřovala spíše ke konzervativnímu myšlení. Zvítězila progresivita bořící zavedené konvence o psaní milostného textu, který, jak se zdá díky vítězce, nemusí být notně romanticky sladký, ale pořádně pepřený a vyjádřený pěkně zostra.

Pravá Vořechova reportáž z finále Notování pod Vyšehradem

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Středa, 09 Červenec 2008 04:00

Tamaral

Dana Houdková a Stejná krev

Pravá Vořejchova reportáž z finále Notování pod Vyšehradem

Napsal uživatel Lukáš Vořejch Pokorný
Středa, 09 Červenec 2008 04:00

Regiment

Bubáci

Pravá Vořejchova reportáž z finále Notování pod Vyšehradem

Napsal uživatel Lukáš Vořejch Pokorný
Středa, 09 Červenec 2008 04:00

Brokří Šacharík a reportér